

Rozhlasová reportáž - Hana Horodyská

Navštívili jsme paní Hanu Horodyskou, která pracovala 15 let v družině naší školy. Ve školství se pohybovala celý život. Vyprávění jsme začali v jejím dětství.

„Já jsem se sice narodila v Pardubicích, ale tatínek pracoval jako strojvedoucí a v roce 1946 dostal umístěnku do Liberce. A tak já už jako malé dítě, protože jsem se narodila v roce 48 jsme se s mamkou přestěhovali za tatínkem do Liberce. Takže já jsem vlastně svoje mládí než jsem se vdala strávila v Liberci.“

Potom přišel první politicky zlomový okamžik. 25 Srpen 1968.

„My jsme vlastně byli vychovávaní v tom že sovětský svaz to byl náš vzor. A to bylo z 20 na 21 srpna a já už jsem pracovala a protože jsem nastupovala do nové školy tak jsme nastupovali dříve, protože se museli lavice rozdělit. A já jsem jezdila tím směrem, kterým ty tanky přijeli.“

Tatínek paní Horodyské pracoval jako strojvedoucí.

„Právě v ten den tatínek můj odjel osobním vlakem do Prahy. A mezitím v Liberci bylo zle Hančina maminka i sousedé začali zkupovat mouku. Před obchodem stály fronty lidí.“

Když do města dorazily první tanky všichni se báli, že bude válka.

„A tím směrem to je rozhraní Německo, Polsko. Od tam tuď lítalo jedno letadlo za druhým. To já jsem si uvědomila, co se asi děje. Ted' jsme měli strach o tatínka, co a jak jak dojede do té Prahy. Ted' jsem si říkala to není možný, protože my jsme nic jiného neslyšeli než sovětský svaz náš vzor. A tak jsem si pořád v hlavě nemohla srovnat co se děje. No a když jsem přišla k tomu autobusovému nádraží odkud jsem měla do té školy odjet. Tak tam lidi říkali, že na náměstí u radnice..... určitě všichni víte jak vypadá radnice v Liberci. No a tak jsem se jak hloupá husa vydala do toho centra města.“

A právě na náměstí se stala nejhorší událost 21 srpna 1968.

„Jestli se smeknul nebo to nikdo neví a vletěl do toho jednoho podloubí. Jeden pilíř toho podloubí se zbořil. On vylez ten voják a začali mu cihly padat na hlavu. A on vzal samopal a celý to náměstí objel samopalem, takže tam zastřelil několik lidí.“

Tou dobou byl tatínek stále ještě na cestě do Prahy.

„Do vlaku mu nastoupil ruský voják a můj tatínek na to nádraží Těšov dojížděl s vojákem a se samopalem v zádech tatínek do tý Prahy.“

Zatím se situace v Liberci vyostřila a došlo i na střelbu.

„Kde je radnice dneska kdybyste tam šli tak uvidíte tam je pás od tanku a na těch spojích jsou jména a mimo jiný je tam i jméno Zdeněk Dragoun, kterého tam střelili.“

Rodiče paní Horodyskou na pohřeb nechtěli pustit, ale ona stejně šla.

„11 rakví bylo před libereckým krematoriem a vlastně tam bylo první moje setkání s Václavem Havlem. Kdy teda s Třískou s hercem promlouvali k lidem a nabádali lidi ke klidu aby v klidu všechno přijmuli že to nějak dopadne.“

Okupace byla velmi silným okamžikem a spojovala lidi proti společnému nepříteli.

„Můj otec šel s tím svým topičem, protože vždycky na lokomotivě byl topič a strojvedoucí a šly a psali různé nápisy. No a můj tatínek pak vstoupil do tý konfederace strojvůdců a to byl konec. 20 let jsme měli doma kyblík se štětkou a vápnem z Prahy kde tatínek chodil a psal nápisy. A můžu vám říct kdy jsme pak jezdili do města, tak to bylo něco neuvěřitelného, jak ty lidi drželi strašně pospolu.“